

Arrest

nr. 243 492 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 4 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 26 september 2018 België binnen met een fotokopie van zijn paspoort en verzoekt op 1 oktober 2018 om internationale bescherming. Op 1 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn op 18 april 1993 te Khan Younis. U woonde in Khan Younis, in de regio Al Zanah. Het huis was eigendom van uw vader. U heeft vier broers en vier zussen. U heeft een broer in Verenigde Arabische Emiraten (VAE) en een zus in Saudi-Arabië. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U heeft Megatronic Engineering gestudeerd aan de Al Azhar Universiteit in Gaza. In 2016 bent u afgestudeerd. U heeft, behalve een betaalde stage van drie maanden tijdens uw opleiding, nooit gewerkt. Het inkomen van uw vader en de maandelijkse hulp van uw broer in VAE was voldoende om rond te komen.

U bent geregistreerd bij het UNRWA en staat op de registratiekaart van uw vader. Als kind ging u naar een UNRWA-school. U kreeg tot enige tijd geleden voedselpakketten.

Sinds 2014 had u problemen met uw neef I. F. S. (...). Hij is een lid van Al Qassam. Hij bewaarde materiaal van Hamas bij hem thuis, en werkte samen met de veiligheidsinstanties aan de grenzen in de regio Al Zanah. Begin 2014 ontdekte u dat er een tunnel naast uw huis lag. U vertelde dit aan niemand. Door de graafwerken aan de tunnel was er veel lawaai terwijl u probeerde te studeren. Er volgde een discussie met uw neef bij uw oom F. (...) thuis. Uw ooms kwamen toen tussenbeide om dit niet te laten escaleren. U liet toen blijken dat u op de hoogte was van het bestaan van de tunnel. Uw neef hield u nadien ook regelmatig tegen aan de controleposten, waarbij hij u beschuldigde van samenwerking met de autoriteiten in Ramallah en het doorgeven van informatie over de tunnel. In augustus 2014 werd u hiervoor gearresteerd voor 22 dagen aan het huis van uw zus. U werd de dag voordien gezien aan uw ouderlijk huis en op die dag werd de tunnel gebombardeerd. U werd toen andermaal beschuldigd van communicatie met Ramallah en het uiten van kritiek op Facebook. U werd ondervraagd, beledigd, vernederd, geslagen en gemarteld. In september werd u vrijgelaten zonder voorwaarden. U werd vervolgens ongeveer om de zes maanden opgeroepen bij het kantoor van de binnenlandse veiligheidsdienst in Khan Younis om te controleren met wie u communiceerde. U werd hiervoor de laatste keer opgeroepen in juli 2017.

U was sinds 2010 lid van de jeugdbeweging van Fatah in de Oost-Provincie. U nam enkel deel aan activiteiten. Op 7 november 2016 hielp u op de Al Azhar universiteit mee met de voorbereiding van de herdenking van Yasser Arafat. Tijdens die voorbereiding ontstond een ruzie, die uitmondde in een gevecht tussen enkele leden van de jeugd van Fatah en enkele leden van Al Kutla Al Islamia van Hamas. U geraakte betrokken in het conflict en werd, samen met 15 anderen, aangehouden. U werd dezelfde dag terug vrijgelaten na het ondertekenen van een beloftebrief. In maart of april 2017 was u aanwezig bij een discussie tussen leden van Fatah en Hamas, maar was u niet persoonlijk betrokken. Eind augustus 2017 werd u opnieuw gearresteerd. U werd toen twee dagen aangehouden omdat u op straat publicaties aan het uitdelen was voor Fatah. U werd toen vrijgelaten na tussenkomst van de muhktars. U moest hierbij een beloftebrief ondertekenen.

U had daarnaast ook problemen met uw vader. Hij was er tegen dat u 's avonds pas laat terug thuiskwam, en hij wou niet dat u nog samenwerkte met de jeugd van Fatah. Hij heeft u naar aanleiding hiervan verschillende keren buiten gezet, geslagen en bedreigd. Vooral de laatste periode in Gaza ervaarde u als een groot probleem met uw vader.

Sinds februari 2017 dacht u eraan om Gaza te verlaten, wat u effectief deed op 19 december 2017. Via Egypte, Turkije, Mauritanië, Mali, Algerije, Marokko en Spanje kwam u uiteindelijk in België aan op 26 september 2018. U diende op 1 oktober 2018 uw verzoek om internationale bescherming in.

U vreest dat u bij terugkeer naar Gaza vermoord zal worden door uw neef I. (...) of vermoord en gearresteerd te worden door Hamas.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten neer: uw paspoort (d.d. 23/02/2017), uw identiteitskaart (d.d. 09/07/2013), uw geboorteakte (d.d. 2008), uw UNRWA-registratiekaart, een werkloosheidsverklaring, een schadeverklaring van uw huis, een verklaring van uw lidmaatschap bij Fatah, een verklaring van de muhktar over uw vervolging, een aangifte bij de politie in België van uw gestolen gsm, uw diploma en puntenlijst aan de universiteit van Al Azhar, uw puntenlijst van het secundair onderwijs en een medisch rapport afgegeven in België. Daarnaast legt u ook kopieën neer van volgende documenten: een plattegrond van Al Zanah, foto's van Facebook van 2014, informatie over de bombardementen in regio Al Zanah, foto's van de herdenking van Arafat en een verslag over de tunnels in Gaza.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van het UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. U bent UNRWA-geregistreerd op de kaart van uw vader (notities persoonlijk onderhoud, CGVS 1, d.d. 20/11/2019, p. 5). Als kind ging u naar een UNRWA-school (CGVS 1, p. 5). U heeft in het verleden ooit voedselpakketten ontvangen (CGVS 1, p. 5). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van het UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van het UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest vermoord of gearresteerd te worden door uw neef I. F. S. (...) en meer algemeen door Hamas. De door u aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Vooreerst klaagt u aan dat u door uw neef I. F. S. (...) vreest vervolgd te worden (CGVS 1, p. 3). Uw neef zou u, aldus uw verklaringen op het CGVS, vanaf 2014 tot uw vertrek uit Gaza bedreigd hebben. Het mag dan ook verwondering heten dat u deze vrees onvermeld liet bij de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer naar een overzicht werd gevraagd van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht (vragenlijst CGVS, d.d. 11/09/2019, p. 2-4, vraag 5). U haalt er wel alle arrestaties aan door Hamas zelf, maar laat na uw neef specifiek te benoemen, die nochtans als een rode draad doorheen uw vervolgingsfeiten loopt, aldus uw verklaringen op het CGVS. U haalt op het CGVS zelfs aan uw neef I. (...) als één van de hoofdredenen te zien voor uw vertrek uit Gaza (CGVS 1, p. 3) en vooral hem te vrezén bij terugkeer (CGVS 1, p. 16). Zo werd u na 2014 telkens door hem tegengehouden ook aan de checkpoints (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 16/01/2020, CGVS 2, p. 9). Uw verklaring voorafgaand aan uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat u niet alle redenen hebt kunnen vertellen omdat u geen tijd gekregen had om in detail te praten, kan niet zomaar gevolgd worden, gezien de gedetailleerde verklaringen die er bij de DVZ werden opgetekend (CGVS 1, p. 3). Zelfs op de vraag of u naast de reeds aangehaalde problemen nog problemen heeft gehad met medeburgers, vernoemt u uw neef niet, noch op de vraag of u nog iets heeft toe te voegen (vragenlijst CGVS, vraag 7,8). Dat u dergelijk belangrijk element voor het eerst aanbracht tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS spreekt niet voor de oprechtheid van uw verklaringen, bij terugkeer uw neef I. (...) te vrezén.

Het grootste probleem met uw neef was het feit dat u na een conflict met hem werd gearresteerd door Hamas. U werd beschuldigd van communicatie met Ramallah nadat hun tunnel gebombardeerd werd, die op 15 meter van uw woning lag (CGVS 1, p. 11, 13; CGVS 2, p. 4-5). Uw neef zou hebben doorgegeven dat u op de dag van het bombardement aanwezig was in de regio, waarna u werd gearresteerd, dit rond augustus 2014 (CGVS 1, p. 11, 13).

Als bewijs hiervan legt u een origineel attest neer over de schade aan uw huis. Zoals terug te vinden is in uw administratief dossier betreft dit schade na de brutale zionistische aanval van 27 juli 2014. Het feit dat uw huis beschadigd werd in de oorlog van 2014 wordt niet door het CGVS in twijfel getrokken. Echter, de omstandigheden waarin uw huis schade opliep, zijn niet aangetoond met dit document. Daarnaast leiden enkele vaststellingen ertoe dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw neef u als de schuldige voor het bombarderen van de tunnel zag. U verklaart namelijk dat uw ouderlijk huis reeds schade had geleden na ontploffingen op het moment dat u de spullen ging halen, waarna u uw neef dus tegenkwam (CGVS 2, p. 6). De tunnel bevindt zich op 15 à 20 meter van uw woning (CGVS 2, p. 4). De kans is dan ook zeer groot dat de tunnel reeds getroffen werd vooraleer u bij het huis verschenen was om uw spullen op te halen en dat de Israëlische strijdkrachten dus reeds op de hoogte waren van de locatie van de strijders. U bevestigt ook dat uw regio getroffen werd door niet alleen één bombardement, maar ook door andere (CGVS 1, p. 13). Het is dan ook niet aannemelijk dat uw neef I. (...) of Hamas u zou gaan beschuldigen naar aanleiding van uw aanwezigheid op het moment van de bombardementen of zelfs nadien.

Daarnaast haalt u ook aan dat er in de regio waar u woonde veel verzetsactiviteiten zijn en de regio daardoor in het algemeen gebombardeerd werd en telkens in gevaar kwam. Ook Hamas weet dit. Het is dan ook weinig plausibel dat deze strijders er net één iemand zouden gaan uitpikken om te viseren de grote schuldige te zijn van de vele bombardementen op de regio en desgevallend ook op hun tunnel. Ook verklaart u dat er steeds veel lawaai was door het graven van de tunnels (CGVS 2, p. 5). Net het lawaai vormde namelijk de start van uw problemen gezien u door het lawaai niet kon studeren voor uw examens (CGVS 2, p. 4). Het lawaai dat van de toestellen kwam was heel hoog zegt u en in het bijzonder kwam het vooral 's nachts of 's avonds voor (CGVS 2, p. 5). Gevraagd of de buurtbewoners het lawaai niet konden horen, zegt u dat niet te weten en voegt u toe dat er een cementfabriek in de buurt was en de mensen misschien dachten dat het lawaai van die fabriek kwam (CGVS 2, p. 10). Dit is echter een puur hypothetische gedachte van u. Gelet op de plattegrond die u neerlegt omtrent uw dorp Al Zanah en de aanduiding van de locatie van uw huis en de tunnel, bevinden er zich namelijk nog andere huizen in de buurt. Het lijkt dan ook niet aannemelijk dat mensen dachten dat het plotse avondlijke en nachtelijke lawaai van machines zou komen van de fabriek, waarvan mag worden aangenomen dat die reeds eerder actief was dan de start van de bouw van de tunnel. Naast de eerdere vaststelling dat de regio gewoon gekend was als oord van verzetsstrijders en dus stevast gebombardeerd werd, dient ook nu opgemerkt te worden dat er meerdere personen zich konden

gestoord hebben aan de bouw van de tunnel en niet enkel u. Waarom ze er dan weer enkel u zouden hebben uitgepikt als oorzaak van het ene bombardement waarbij hun tunnel zou zijn geraakt, is niet aannemelijk.

Naast communicatie met Ramallah beschuldigde Hamas u ook berichten te hebben geschreven op sociale media, Facebook (CGVS 2, p. 8). U zou indirecte kritieken tegen Hamas hebben geuit, over de onrechtvaardigheid in Gaza en over de kinderen van de officieren van Hamas. U herinnert zich echter niet meer hoe vaak u zo'n berichten plaatste. Nog laat u na eventuele bewijzen hiervoor aan te leveren. Na 2014 zou u echter geen account meer hebben gehad, omdat uw nieuw aangemaakt account steeds geblokkeerd wordt (CGVS 2, p. 8). In het algemeen lijkt het echter weinig plausibel dat Hamas er het Amerikaanse Facebook zou kunnen verplichten een account door u aangemaakt, onder eender welke schuilnaam, steeds te gaan verwijderen.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat er inconsistenties op te merken zijn omtrent de problemen die u aankaart met uw neef I. (...). U geeft als voorbeeld van de problemen met uw neef I. (...) aan dat u ooit ruzie met hem had omwille van het feit dat hij uw broer M. (...) wou rekruteren bij Al Qassam (CGVS 2, p. 9). U verklaart dat dit gebeurde toen uw broer afstudeerde aan het secundair. U weet niet meer exact wanneer deze ruzie plaatsvond, maar dit is, volgens uw verklaringen, wel gebeurd na uw vrijlating in 2014 (CGVS 2, p. 9). Volgens uw verklaringen op het DVZ is uw broer echter geboren op 24 februari 1989 (verklaring DVZ, d.d. 12/11/2018, p. 5, vraag 17). Uw broer werd dus 18 jaar, het moment ongeveer waarop hij moet zijn afgestudeerd aan het secundair, in het jaar 2007. U verklaart echter dat deze problemen zich voordeden na uw arrestatie in 2014 (CGVS 2, p. 9). Deze inconsistentie ondermijnt vanzelfsprekend de geloofwaardigheid van het aangehaalde voorbeeld. Gevraagd naar andere voorbeelden geeft u aan dat u veel problemen had met uw neef I. (...) (CGVS 2, p. 9). Wanneer hierop wordt doorgevraagd, stokken uw verklaringen, wat heel wat vragen oproept. Zo kan u enkel nog aangeven dat uw neef u regelmatig tegenhield aan de controleposten, die bovendien niet altijd opgetrokken werden (CGVS 2, p. 9). Andere voorbeelden kan u niet aanhalen en verschuilt zich, zeer vaag, achter de verklaring dat u hem gewoonweg probeerde te vermijden (CGVS 2, p. 9). Er zit dan ook weinig overtuigingskracht in deze korte en vage omschrijvingen van voorbeelden omtrent vervolging door uw neef I. (...). Uw voorbeelden zijn door de algemene bewoordingen weinig doorleefd waardoor de door u ingeroepen feiten onaannemelijk worden. U heeft dan ook niet aangetoond dat u heden bij terugkeer vervolging dient te vrezen voor uw neef I. (...). Bovendien kan uw verklaring dat u hem probeerde te vermijden niet zomaar gevolgd worden. Zoals gezegd haalt u aan dat de controleposten er niet steeds waren, waardoor u onmogelijk op voorhand wist waar er een kon zijn om er op in te spelen uw neef te ontlopen en kwam u ook regelmatig buiten om werk te zoeken (CGVS 2, p. 3). Bovendien bevond het huis van uw oom zich naast uw huis (CGVS 2, p. 4), waardoor de kans groot was en is dat u uw neef nog gezien heeft. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw vermeende en actuele vrees ten aanzien van uw neef I. (...), nochtans het kernelement in uw asielmotieven, en als gevolg daarvan aan uw problemen met Hamas omwille van een gebombardeerde tunnel.

Tot slot is het merkwaardig dat u in eerste instantie enkel over telefonische oproepingen (CGVS 1, p. 12) praat wanneer u het heeft over de zesmaandelijke ondervragingen naar aanleiding van uw arrestatie in 2014 (CGVS 1, p. 12), terwijl u in tweede instantie, tijdens uw tweede onderhoud, aanhaalt dat u om de zes maand een oproepingsbrief kreeg (CGVS 2, p. 8). Hierop doorgevraagd minimaliseert u echter al snel het krijgen van de oproepingsbrieven en spreekt u plots over slechts één oproepingsbrief omdat ze u telefonisch niet konden bereiken (CGVS 2, p. 8). U heeft deze brief gezocht, maar kon deze helaas niet vinden (CGVS 2, p. 8). De ondervragingen zouden echter steeds volgens hetzelfde stramien hebben verlopen, waarna u telkens na een uur, maximum een uur zou zijn vrijgelaten (CGVS 2, p. 8).

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde vervolgingsproblemen met uw neef en met Hamas naar aanleiding van een bombardement van hun tunnel in 2014, en u bij terugkeer naar Gaza dient te vrezen omwille van deze problemen.

Naast uw vervolgingsproblemen naar aanleiding van het bouwen en bombarderen van een tunnel naast uw huis haalt u ook aan tot tweemaal toe gearresteerd te zijn geweest naar aanleiding van activiteiten voor Fatah.

Zo werd u op 7 november 2016 gearresteerd omdat er tijdens de voorbereiding van de herdenking van Yasser Arafat een schermutseling ontstond tussen leden van Shabiba Fathwahia, ofte de jeugd van Fatah, en Al Kutla Islamia, die tot Hamas behoort (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 11). Om dit aan te tonen,

legt u foto's neer van de voorbereiding van de herdenking. U staat echter nergens zelf op deze foto's (CGVS 1, p. 10; CGVS 2, p. 11) en deze foto's werden pas genomen na het conflict (CGVS 2, p. 11). Deze foto's tonen dan ook niet aan dat het conflict daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Op de foto's, vervat in uw administratief dossier, is weliswaar een schermutseling te zien, maar uw aandeel in het conflict en uw vermeende arrestatie is hiermee niet bewezen. Bovendien is het vreemd dat u zelf zeer vaag bent over enkele sleutelementen betreffende deze gebeurtenis. Zo weet u niet zeker waar u toen werd vastgehouden en houdt u het op basis van verklaringen van een vriend, die zelf niet gearresteerd werd op dat moment, bij het dichtstbijzijnde politiekantoor bij de universiteit (CGVS 1, p. 14). Ook is het tekenend dat u niet meer exact weet wat er in de beloftebrief stond, die u diende te ondertekenen (CGVS 1, p. 14). Verwacht mag worden dat u een beter zicht heeft op de inhoud, zodat u weet waar u zich al dan niet mag aan verwachten. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid ervan. Maar wat er ook van zij, er dient te worden opgemerkt dat deze arrestaties, indien geloofwaardig, een incidentele gebeurtenis betreft waar bij terugkeer geen vervolgingsvrees uit blijkt. Uit deze feiten kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Gaza een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput. U verklaart bovendien zelf ook dat u verder persoonlijk geen problemen meer had op de universiteit of met Al Kutla Islamia (CGVS 2, p. 12). Later zou er, in maart of april 2017, nog eens een schermutseling plaatsgevonden hebben tussen Shabiba Fathwahia en Al Kutla Islamia (CGVS 1, p. 15). U bevestigt echter dat u toen zelf geen persoonlijke problemen ervaren heeft (CGVS 1, p. 15). Een dergelijke verwijzing van algemene aard is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke.

Ook over uw arrestatie in augustus 2017 bent u uiterst kort van stof. U zou twee dagen zijn gearresteerd, maar op de vraag wat er tijdens de eerste dag in arrestatie allemaal is gebeurd, zegt u kortweg dat er niets is gebeurd (CGVS 2, p. 13). Verwacht mag worden dat u toch enkele zaken zou kunnen benoemen indien u effectief een dag opgesloten zou zijn geweest in een politiekantoor. Over uw tweede dag in arrestatie zegt u dan weer enkel dat u ondervraagd werd en geeft u enkele vragen (CGVS 2, p. 14). Meer niet. Na het tekenen van een belofteverklaring werd u echter opnieuw vrijgelaten (CGVS 2, p. 14). Nadien zou u geen politieke problemen meer hebben gehad (CGVS 2, p. 14). Opnieuw dient dan ook dezelfde opmerking gemaakt te worden als bij uw voorgaande arrestatie, dat uit deze arrestatie bij terugkeer geen vervolgingsvrees blijkt.

Tot slot haalt u aan bij terugkeer problemen te zullen ondervinden met uw vader (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 14 – 15). Uw vader wou dat u stopte met uw activiteiten voor Fatah, zette u hierdoor onder druk, bedreigde u hierbij soms met een mes en jaagde u meer dan één keer het huis uit (CGVS 2, p. 15). Vreemd echter dat u zich slechts één keer herinnert dat u bij een vriend logeerde. Ook opmerkelijk is dat u deze problemen met uw vader niet benoemt als er u gevraagd wordt naar uw concrete vrees bij terugkeer naar Gaza (CGVS 1, p. 16). U haalt dit probleem evenmin aan op de DVZ als u gevraagd wordt naar problemen met medeburgers (vragenlijst CGVS, p. 4, vraag 3.8). Bovendien woonde u tot uw vertrek uit Gaza in bij uw vader (CGVS 1, p. 14). Over uw verklaarde problemen met uw vader kan dan ook geconcludeerd worden dat deze kaderen binnen een familiaal conflict en op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van het UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat het UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 20 december 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat het UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had het UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde

Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van het UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat het UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat het UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat het UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die het UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat het UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee het UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat het UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. Het UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat: (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van het UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van het UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor het UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

U verklaart dat het huis waar u woonachtig was in Khan Younis eigendom is van uw vader (CGVS 1, p. 4). Uw vader heeft steeds gewerkt tot aan zijn pensioen als landbouwingenieur (CGVS 1, p. 5). U heeft een broer die werkt in VAE (CGVS 1, p. 6). Uw studies werden bekostigd door uw vader en uw broer in VAE. U kreeg een keer een beurs (CGVS 1, p. 6). U heeft zelf nooit gewerkt voor langere periode (CGVS 1, p. 6). In het schooljaar 2015 – 2016 heeft u voor drie maanden een betaalde stage uitgevoerd bij A. (...) en R. R. (...), een bedrijf in elektrische toestellen (CGVS 2, p. 3). Uw broer in VAE stuurde uw familie maandelijks geld (CGVS 1, p. 7). Samen met het inkomen van uw vader was dit voldoende om rond te komen (CGVS 1, p. 7). Uw vader had een eigen wagen (CGVS 1, p. 7). U heeft met deze wagen geen inkomsten proberen verzamelen, omwille van de slechte relatie met uw vader (CGVS 2, p. 3). U had niet altijd toegang tot drinkbaar water of elektriciteit, maar dit was voor iedereen zo in Gaza (CGVS 1, p. 7). U heeft uw reis van ongeveer 5000 dollar bekostigd met hulp van uw broer K. (...) in VAE (CGVS 1, p. 8).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin het UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw

asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij het UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berylbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in

bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van het UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een identiteitskaart en een Palestijns paspoort (CGVS 1, p. 10) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van het UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten.(cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel

EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term ernstige onveiligheid die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie “Operatie Beschermd Rand” startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie “zwarte gordel”) op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter “relatief rustig” worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’ (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de ‘Grote Mars van de Terugkeer’. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het “akkoord van de eeuw” door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. U legt uw origineel paspoort en identiteitskaart, uw geboorteakte, uw diploma en puntenlijst van de Al Azhar universiteit en uw UNRWA-registratiekaart neer. Deze documenten tonen uw identiteit, uw Palestijnse herkomst en uw studies aan. Deze elementen worden niet door het CGVS in twijfel getrokken. U legt bijkomend een plattegrond neer van uw dorp Al Zanah. Dit toont enkel aan waar uw dorp gelegen was, maar zegt niet dat de tunnel effectief naast uw huis gelegen was. Het document met de verklaring dat u werkzoekend was, werd op uw vraag afgegeven. Aangaande de verklaring die u neerlegt van Fatah

wordt er enkel vermeld dat u een loyale zoon bent van de Fatah-beweging. Er wordt nergens vermeld dat u effectief lid was van deze beweging. Bovendien is deze verklaring andermaal op uw verzoek en pas na uw vertrek uit Gaza afgegeven. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk zijn objectieve bewijswaarde. Ook de verklaring van de muhtar werd op uw verzoek afgegeven. Dergelijke door u geformuleerde vragen laat geenszins toe de geloofwaardigheid van de inhoud ervan vast te stellen. Vervolgens legt u foto's neer van Facebook, die dateren van 2014, informatie over de bombardementen in uw omgeving, alsook informatie aangaande de tunnels. Het betreft echter allen algemene informatie en hebben geen link met uw persoonlijke vrees voor vervolging. Bovendien blijkt op één foto waarvan de datum leesbaar is dat deze dateert uit 2015, en niet 2014 zoals door u beweert (CGVS 1, p. 10). Uw huis, alsook de tunnel is nergens op de foto's te zien of wordt nergens beschreven in de neergelegde artikels. Vervolgens legt u een aangifte van een gestolen gsm neer. Dit toont echter enkel aan dat uw gsm gestolen of kwijtgeraakt is, maar niet dat er effectief belangrijk bewijsmateriaal op stond, zoals u verklaart (CGVS 1, p. 10). Tot slot legt u een medische verklaring neer uit België. Dit attest heeft u verkregen op 18 november 2019, vijf jaar na de vermeende feiten. U verwijst hiermee naar uw arrestatie in 2014 (CGVS 1, p. 10). Een medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2, "par. 2 en 3", van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 1 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing" (verzoeker doelt wellicht op het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Na een theoretische toelichting te hebben gegeven bij een aantal rechtsbeginselen die hij geschonden acht, stelt verzoeker vast dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet betwist dat hij een Palestijn is afkomstig uit Gaza die bij het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) geregistreerd is.

Verzoeker kaart aan dat de door UNRWA geboden hulp beperkt is tot materiële hulp en dat UNRWA in geen geval bescherming biedt, maar ook dat deze hulp wat de toekomst betreft een vraagteken blijft.

Verder stelt verzoeker dat de stelling van het CGVS hem onbegrijpelijk voorkomt waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat *“(r)ekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van het UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten”*.

Verzoeker is van oordeel dat het CGVS *prima facie* verscheidene noties en bepalingen verwacht. Hij redeneert dat hij als vluchteling geboren werd, als zoon van vluchtelingen, en dat hem door registratie bij UNRWA de status van vluchteling werd toegekend. Onder verwijzing naar artikel 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève, betoogt verzoeker dat deze vluchtelingenstatus van rechtswege aanleiding geeft tot bescherming onder dit verdrag *“zonder verder onderzoek dan dat van het bestaan van deze status in het herkomstland, en voor zover geen reden van uitsluiting bestaat om redenen bedoeld in artikel 1 E of 1 F”*. Hij wijst erop dat hij ontegensprekelijk UNRWA-geregistreerd was en aldus als vluchteling dient te worden beschouwd en dat hij, vermits hij Gaza verlaten heeft en zich thans in België bevindt, zich sowieso *de facto* niet meer binnen de invloedssfeer van UNRWA bevindt. De vragen die zich vervolgens stellen zijn volgens verzoeker of hij zich nog kon beroepen op de bescherming of bijstand van UNRWA, of hij de invloedssfeer van UNRWA al dan niet uit gegronde vrees voor vervolging of omwille van een risico op onmenselijke behandelingen verlaten heeft, dan wel of een veilige terugreis naar dit gebied mogelijk is en deze terugkeer hem niet blootstelt aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker erkent dat hij de bewijslast draagt, doch wijst tevens op de verantwoordelijkheid van het CGVS op grond van de artikelen 48/6, § 5, a) tot d), *iuncto* artikel 48/6, § 1, eerste lid, en § 4, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hij Gaza verlaten heeft omwille van verscheidene redenen, die hij als volgt toelicht:

“Zij vreest vooreerst de Hamas die haar reeds vrij willekeurig heeft gearresteerd en gefolterd en die haar verder nog kan arresteren en opsluiten onder welk voorwendsel dan ook en in casu omwille van het bijkomende, loutere feit dat de verzoekende partij zich onttrokken heeft aan hun controle en de vlucht genomen heeft.

Dat reeds op grond van dit “neutraal” onderwerp dat op zich niet verder onderzocht werd door het CGVS en dat geen band heeft met het probleem, de verzoekende partij regelmatig kan worden aangehouden, ondervraagd en gefolterd.

Dat het CGVS ten onrechte naar een “gegronde reden” voor arrestaties, onrechtmatige aanhoudingen en foltering in hoofde van de Hamas, daar waar geen rekening wordt gehouden met het feit dat de Hamas, als autoritaire regering, constant de druk op de bevolking dient uit te oefenen om zijn macht te handhaven;

Zij vreest de HAMAS die haar dag in dag uit, het leven volledig onmogelijk kan maken, ondermeer door haar bv huisarrest te verlenen, haar verbieden of verhinderen te werken enz ; de verzoekende partij zal nergens werk vinden hetgeen haar tot armoede zal leiden. Haar ouders verdienen geen pensioen, het huis heeft nood aan renovatie en herstellingen die niet kunnen worden uitgevoerd bij gebrek aan middelen, het water moet worden gekocht en electriciteitsvoorziening werkt slechts enkele uren per dag. De voedingspakketten die de UNRWA af en toe als hulp bood heeft al jarenlang gestopt;

Zij vreest door de Hamas te worden gefolterd en gedood en klaagt eveneens de onmenselijke levensomstandigheden in Gaza aan, dat deze daden al dan niet door haar neef I. (...) zouden worden aangespoord, deze vaststelling niet wijzigen: het is de Hamas die de verzoekende partij vervolgt, en dit omwille van haar toebehoren tot de Fatah en de kritiek die zij tegen de Hamas voert.

Da haar neef I. (...) als lid van de HAMAS en als neef de verzoekende partij nog bijkomend persoonlijk vervolgt slechts een bijkomend element is : was haar neef niet meer in Gaza voor een of andere reden zouden de vervolgingen verder gaan.

Het enig verschil zou waarschijnlijk erin bestaan dat zij minder sarcasme en bespottung zou horen, gelinkt aan het feit dat I. (...) haar persoonlijke familiale context kent en de andere Hamasleden niet...

Zij laat verder bemerken dat het feit dat haar gezin in het verleden nog tot een middenstand behoorde, dit geenszins betekent dat deze situatie nog actueel is.

Dat was in de tijd dat haar vader als landbouwingenieur nog werkte en een betaling kreeg.

Dat het deel van zijn loon dat gespaard werd, aan de studies of het huwelijk van de kinderen besteden werd.

De ouders zijn thans behoeftig en worden door de kinderen geholpen, in de mate van het mogelijke.

Dat het gezin thans geen spaargeld meer heeft en concreet dient te overleven met hetgeen het maandelijks of dagelijks nog verdient;

De reis van de verzoekende partij heeft het spaargeld van haar broer in het buitenland uitgeput, zodat hij de hulp aan de ouders moeilijker kan handhaven.

De stelling van het CGVS dient derhalve niet te worden gevolgd, vermits zowel de beslissing als het onderhoud voornamelijk de levenspeil van de voorbije jaren als voorwerp had.

Dat deze vaststelling reeds de vernietiging van de beslissing rechtvaardigt"

Vervolgens citeert verzoeker respectievelijk artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, D van het Verdrag van Genève, artikel 12, § 1, a), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Verzoeker wijst erop dat hij als Palestijn uit de Gazastrook bij UNRWA geregistreerd stond, doch gedwongen werd Gaza te verlaten omwille van zijn problemen met Hamas en het feit dat UNRWA hem geen aanvaardbare levensomstandigheden kan bieden. Hij wijst erop dat de tussenkomsten van UNRWA inzake onderwijs en medische kosten niet meer actueel zijn aangezien hij geen school meer loopt en geen inentingen voor kinderziekten meer nodig heeft en dat zijn universitaire studies niet door UNRWA werden gefinancierd wegens een gebrek aan middelen. De crisis bij UNRWA is volgens verzoeker ook vrij recent. Hij stelt geen reserves te hebben die hem toelaten (zelfstandig) in Gaza te leven zoals het hoort voor een volwassene. Verder laat hij gelden dat de bestreden beslissing, al dan niet terecht, uitdrukkelijk stelt dat UNRWA bescherming en bijstand dient te bieden. Hij wijst erop dat UNRWA echter nooit als opdracht had enige fysieke bescherming te bieden aan de bevolking ten aanzien van gewapende bewegingen. Zelfs indien deze opdracht haar was toegewezen, aldus verzoeker, dan nog dient te worden vastgesteld dat UNRWA niet over een militaire of gewapende vleugel beschikt die het zou toelaten tegen militaire facties te strijden. Verzoeker wijst er verder op dat scholen en instellingen van UNRWA herhaaldelijk werden beschoten, wat volgens hem reeds aantoonde dat UNRWA haar eigen instellingen niet kan beschermen. Volgens verzoeker staat het vast dat UNRWA haar plicht en opdracht sinds meerdere jaren niet meer kan nakomen en dat deze situatie thans nog drastisch verergerd is wegens de stopzetting van de financiering van UNRWA door de Verenigde Staten en de weigering om de Palestijnse ziekenhuizen in onder meer Gaza verder financieel te steunen.

Dit is volgens verzoeker ook het gevolg van de blijvende conflicten tussen Hamas en Fatah en de verhoogde spanningen tussen beide facties. Volgens verzoeker blijft de strijd tussen Hamas en Fatah uitermate actueel en is de bevolking hiervan het slachtoffer, aangezien Gaza noodzakelijke benodigdheden als elektriciteit, water, bouwmaterialen en medisch materiaal mist. Het CGVS besluit volgens verzoeker overhaastig dat hij het goed stelde, maar ook dat hij het goed zou stellen in geval van terugkeer. Dit is volgens verzoeker een louter hypothetische veronderstelling, in welk verband hij opmerkt dat hij begin 2020 verklaringen heeft afgelegd over zijn financiële toestand en die van zijn familie zoals die was *anno* 2018 voorafgaand aan zijn vertrek, doch dat er geen enkele aanwijzing is dat de huidige situatie identiek is, in tegendeel. Hij stelt dat hij ondanks dat hij hoogopgeleid is nooit heeft kunnen werken op het niveau van zijn diploma omdat het algemene peil van het economische leven laag staat en er geen diensten kunnen worden geboden. Verder stelt hij dat eensluidende informatie over Gaza aantoonde dat de bevolking de laatste jaren ernstig verarmt en dat een groot deel van de bevolking in armoede en zelfs extreme armoede leeft.

Vervolgens citeert verzoeker uit enkele "*bekende, openbaar gemaakte documente*" waarin de situatie in Gaza wordt aangeklaagd en meent hij dat moet worden vastgesteld dat hij genoegzaam bewezen heeft voor een gegronde vrees te zijn gevlucht en thans niet te kunnen terugkeren naar Gaza. Sedert september 2018 is trouwens ook de enige passage met Israël gesloten, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en het artikel "*Israël ferme son seul point de passage pour les personnes avec Gaza*" van 5 september 2018. Verzoeker wijst er voorts op dat de grensovergang te Rafah thans, sinds januari 2019, enkel door Hamas bemand wordt. In geval van terugkeer zal hij dan ook noodzakelijkerwijze door Hamas worden gecontroleerd. Verzoeker citeert vervolgens uit de Franse en Belgische reisadviezen voor Egypte en diverse persartikels, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinaï. Tevens stelt verzoeker dat UNRWA niet meer in staat is haar opdracht te vervullen. Hij verwijst in dit verband naar wat hij verder uiteenzet omtrent de levensomstandigheden in de Gazastrook.

Vervolgens gaat verzoeker als volgt in op de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven over de door hem aangehaalde persoonlijke vervolgingsfeiten:

"Dat verder dient te worden vastgesteld dat de tegenstrijdigheden of ongerijmdheden die het CGVS aanhaalt, geenszins vaststaan en zeker niet van die aard zijn om de beslissing genoegzaam te ondersteunen.

Dat het onderhoud op de DVZ vrij kort was en dat de verzoekende partij geen mogelijkheid had om haar volledig relaas te maken.

Dat de verzoekende partij bij haar eerste interview op het CGVS en voorafgaande elke vraag dan ook, meteen dit uitdrukkelijk verklaard heeft.

CFR CGVS 1P.3

(...)

Dat de verzoekende partij op DVZ degelijk melding gemaakt heeft van haar problemen met de Hamas doch heeft haar neef niet specifiek genoemd.

Dat de verzoekende partij geen "persoonlijke" probleem heeft gelinkt aan I. (...), anders dan het feit dat I. (...) voor de Hamas koos daar zij voor de Fatah koos.

Zij hebben anders geen probleem, of zaak die hen verdeelt, zoals een erfenis, een stuk grond, een meisje....Ze hebben geen familiaal probleem die tot het gemeene recht of de privésfeer zou horen.

Hun vijandigheid rust op hun verschillende politieke keuzen, een keuze die ze als teeners hebben gemaakt.

I. (...) heeft zijn keuze geconcretiseerd door de Hamas te vervoegen en de Al Qassam te integreren.

De verzoekende partij integreert en stelt haar neef gelijk met de Hamas.

Als zij stelt problemen te hebben gehad met de Harnas, overkoepelt dat ook de problemen die zij had met haar neef, als lid van de Harnas en als neef.

Zij hadden trouwens geen andere relatie sinds zij volwassen waren geworden, bij gebrek aan gemeenschappelijke belangstellingspunten en gelet op hun onverenigbare politieke visies.

De verzoekende partij kon derhalve terecht menen op de DVZ waar men van haar een kort en bondig relaas eiste, dat het niet onberispelijk was haar neef bij naam te noemen.

Dat het CGVS tevens ten onrechte stelt dat het ongeloofwaardig zou zijn dat de verzoekende partij alleen als verantwoordelijke zou gesteld zijn en beschuldigd, voor de bombardementen van de tunnels die plaatsvonden in 2014, waar zij ter plaatse opgemerkt werd en ervan beschuldigd contact te hebben gehad met Ramallah.

Dat de verzoekende partij in het dorp AL ZANAH woonde, ten Oosten van Khan Yhounis, een dorp dat grotendeels tot puin herleid werd en waarvan de beelden van slaapkamers en gebouwen wereldwijd verspreid werden omwille van de reportages die aldaar in december 2014 werden verricht.

(...)

https://www.btselem.org/photoblog/201412_gaza_strip

EN

(...)

<https://www.vice.com/fr/article/3bgep9/les-chambres-coucher-d-al-zana-gaza-v9n9>

Dat de verzoekende partij geenszins stelt dat zij er ooit voor iets was in de bombardementen op haar regio, zij heeft inderdaad geen enkele info gedeeld.

Het probleem voor haar was dat haar de schuld toegeschreven werd, ondanks de talrijke andere mogelijkheden tot informatie voor Israël.

Het CGVS houdt geen rekening met de context ter plaatse en in die periode.

De schade in Gaza in 2014 was enorm.

Ook in Khan Yhounis en ten Oosten in haar dorp AL ZANAH waar heel veel huizen totaal vernield werden.

Ten aanzien van de schade is er nood om een schapenbok te zoeken die de schuld zal opdragen, al dan niet terecht, als dan niet geredeneerd, terecht of niet.

De bevolking heeft daar nood aan.

Daar waar de werkelijke dader van de schade, Israël totaal buiten bereik is, is het gemakkelijk een aanhanger van de Fatah, van Ramallah zwart te maken en hem aan te duiden als mogelijke mededader van het desaster....

Het CGVS houdt geen rekening van de context, noch met het recuperatievermogen van de Hamas die inderdaad profijt probeert te maken van alle incidenten om zijn politieke vijanden te elimineren.

Dat de verzoekende partij nooit heeft beweerd dat zij de enige was die gestoord was door het lawaai die het uitgraven van tunnels vergezelde.

Hetgeen zij wel gezegd heeft is dat zij die situatie had aangeklaagd omdat zij niet meer kon studeren en het psychisch reeds moeilijk was.

Zij is niet van oordeel dat veel mensen zijn gaan klagen, vooreerst uit vrees en verder omdat er in de buurt niet veel studenten waren die nog aan het blokken waren in de gegeven omstandigheden.

Dat het van geen belang is dat zij al dan niet de enige was die was gaan klagen, doch wel dat zij als aanstichter van een probleem aangeduid werd door de Hamas, omdat zij gekend was van de Hamas als een aanhanger van Ramallah en van de Fatah.

Een kennis die uiteraard lokaal verspreid was binnen de Hamas maar ook onderhoud werd door haar neef I. (...):

Tegen de grens met Israël zijn er steeds Hamas leden te vinden, die tunnels graven, aanslagen voorbereiden, raketten proberen af te vuren....hetgeen uiteraard er voor zorgt dat de regio het doelwit wordt van tegenacties waaronder de burgerlijke plaatselijke bevolking lijdt...

De regio werd nogmaals na het vertrek van de verzoekende partij gebombardeerd.

(...)

De de bemerkingen in verband met de rekrutering van broer van de verzoekende partij door I. (...) die de verzoekende partij niet correct in de tijd situeert, dient te worden vastgesteld dat deze niet ernstig genoeg zijn om de beslissing te ondersteunen, ten aanzien van de vaststaande feiten die concreet heel erg zijn en het relaas ondersteunen.

Dat de verzoekende partij nooit verteld heeft dat de Hamas het Amerikaanse Facebook effectief blokkeerde, doch wel dat zij er niet meer in slaagde een account open te krijgen of te behouden zonder dat die gehackt of geblokkeerd werd, zij heeft enkel gesteld dat het haar niet meer lukte een account te gebruiken zodat zij uiteindelijk na enkele pogingen ervan afzag.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd."

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat hij vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst/woonplaats. Hij hekelt dat het CGVS de subsidiaire bescherming niet behandelt en geen enkele reden aangeeft waarom *in casu* de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, (§ 2), b), van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gelet op zijn profiel en op basis van de algemene landeninformatie in verband met Gaza. Verzoeker verwijst naar het rapport "Gaza Ten Years later" van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog is, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, 3 uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Verzoeker wijst er voorts op dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren, temeer nu de grenspost te Rafah thans exclusief door Hamas bemand wordt. Hij benadrukt verder dat de grens met Egypte slechts zelden en ook heel kort wordt geopend, dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbij gaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die hem in Egypte kunnen worden geboden gedurende die onvoorzienbare "wachttijd". Ook citeert hij uit een aantal persartikels over de opening van de grenspost te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai. Onder verwijzing naar het artikel "Toestand in Gaza verslechtert 'verder en sneller'" van 13 juli 2017, het artikel "Interview: UN's Robert Piper says political actors losing sight of suffering in Gaza" van 11 juli 2017, het artikel "Gaza onleefbaar door collectieve straf van Palestijnse president" van 18 juli 2017 en het artikel "Geen water, geen stroom, Gaza is al onbewoonbaar" van 12 juni 2017 stelt verzoeker nog dat Gaza onleefbaar is geworden. Hij merkt hierbij op dat de situatie thans en in de komende maanden nog meer precair zal worden ten gevolge van de stopzetting van de Amerikaanse financiering die ook de medische zorgen rechtstreeks zal raken en citeert te dezen uit diverse persartikels. Hieruit kan volgens hem ook worden afgeleid dat het staakt-het-vuren in mei 2019 onderhandeld geenszins nog toegepast wordt en dat de toekomst steeds duister blijft voor de burgerlijke bevolking van Gaza.

In anticipatie op een aanvullende nota met betrekking tot de gevolgen van de Covid-19-pandemie in Gaza, laat verzoeker reeds gelden dat "de grenzen thans gesloten zijn en dat sowieso de sociale afstand tussen personen in het kader van de maatregelen getroffen om de covid 1 verspreiding te beperken, moeilijk in de doorgang van de Sinai kunnen gerespecteerd worden, daar waar het CGVS dat "volledige" bussen een pendeldienst verrichten tot de grensovergang en dat mensen opgehoopt in wachtzalen op hun vertrek staan te wachten ...soms meerdere dagen."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 6 oktober 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende

nota bij waarbij zij de COI Focus "*Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 21 augustus 2020 (update) voegt en refereert aan de COI Focus "*Palestine. Retour dans la Bande de Gaza*" van 3 september 2020.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een "*bijkomende nota*" neer.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 5 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief

met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Bovendien is artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg hoe dan ook de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.2. De Raad benadrukt voorts dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.2.3. Artikel 149 van de Grondwet heeft betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht. Aangezien de bestreden beslissing van bestuurlijke aard is en niet werd genomen door een jurisdictioneel orgaan,

kan zij onmogelijk deze bepaling schenden. De schending van artikel 149 van de Grondwet wordt *in casu* niet dienstig aangevoerd.

2.3.2.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 33 van het Verdrag van Genève wordt geschonden, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.2.5. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de rechtsregels waarvan toepassing wordt gemaakt, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat (B) verzoeker niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft (A) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, besluit de commissaris-generaal dat verzoeker onlangs de bijstand van UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook en dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève nu (i) de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten op basis waarvan hij vreest vermoord of gearresteerd te worden door zijn neef I. F. S., en meer algemeen door Hamas, niet als bewezen kunnen worden beschouwd, (ii) het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is zijn opdracht tot een goed einde te brengen, en (iii) zijn individuele situatie in de Gazastrook in het licht van de plaatselijke context behoorlijk is. Wat betreft (B) de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, dat (ii) er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, en dat (iii) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, map met ‘documenten’, paspoort, UNRWA-registratiekaart en identiteitskaart). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève dient te

worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.4.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.4.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

Uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 21 augustus 2020, die verwerende partij bij haar op 6 oktober 2020 neergelegde aanvullende nota voegt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt het microfinancieringsdiensten aan en volgt het de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap haar opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoeker in de bestreden beslissing meent te lezen dat UNRWA bescherming én bijstand dient te bieden aan Palestijnse vluchtelingen opdat zij onder de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Verdrag van Genève zouden vallen en in dit verband opmerkt dat UNRWA nooit als opdracht had enige fysieke bescherming te bieden aan de bevolking en dat zelfs indien deze opdracht haar was toegewezen, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat UNRWA niet over een militaire of gewapende vleugel beschikt die het zou toelaten tegen militaire facties te strijden, gaat hij uit van een foute lezing van de bestreden beslissing. Bovendien benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1, D van het Verdrag van Genève kan worden afgeleid dat de “*andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking “*bijstand of bescherming*” zo moet worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet, is hij op grond van het eerste lid van artikel 1, D uitgesloten van het Verdrag van Genève. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève met zich meebrengt. Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat het in 1949 opgerichte UNRWA één van de in artikel 1, D van het Verdrag van Genève vervatte “*andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR*” is. Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat UNRWA haar plicht en opdracht reeds meerdere jaren niet meer kan nakomen en dat deze situatie nog drastisch verergerd is wegens de stopzetting van de financiering van UNRWA door de Verenigde Staten en de weigering om de Palestijnse ziekenhuizen in Gaza verder financieel te steunen. Dit is volgens verzoeker tevens het gevolg van de blijvende conflicten tussen Hamas en Fatah en de verhoogde spanningen tussen beide facties. De strijd tussen Hamas en Fatah blijft uitermate actueel en de bevolking is hiervan het slachtoffer, aldus verzoeker, die citeert uit het artikel “*Un rapport de l'ONU souligne la « crise perpétuelle » dans la bande de Gaza*” van Le Monde van 12 juli 2017 en het artikel “*Vivre à Gaza avec trois heures d'électricité par jour*” van Le

Monde van 19 juni 2017. Verzoeker wijst tevens op de beslissing van andere landen, waaronder België, om hun financiële steun tijdelijk op te schorten.

Uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA in 2018, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Door deze financiële crisis keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Bijkomende toezeggingen en inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar.

Ook anno 2019 had UNRWA met budgettaire tekorten te kampen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Op 6 november 2019 bleek uit de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties dat er geen sprake was van fraude of verduistering door de commissaris-generaal. Er kwamen echter wel beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten kondigden een bijdrage van 25 miljoen dollar aan, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 kondigde Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aan.

Op 31 januari 2020, vóór het uitbreken van de COVID-19-pandemie, lanceerde de waarnemend commissaris-generaal, Christian Saunders, een budgetoproep van minimum 1,4 miljard dollar om de essentiële diensten en bijstand door UNRWA voor het jaar 2020 te financieren.

Uit de COI focus van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA haar ergste financiële crisis sinds 70 jaar beleeft en niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor haar kerntaken, wat een uitdaging vormt om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren. UNRWA worstelt om de financiering te verkrijgen die nodig is om al haar programma's te kunnen handhaven. UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget (*'programme budget'*) dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget (*'emergency budget'*) dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen (*'emergency appeals'*). Naast deze geplande budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd (*'earmarked'*) zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. In 2020 lanceerde UNRWA tevens zogenaamde “*Covid-19 flash appeals*” tijdens de periode maart-juli 2020 waarbij een bedrag van 93,4 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen.

Op 23 juni 2020 vond een buitengewone ministeriële conferentie plaats waarbij 75 staten en NGO's een bedrag van 130 miljoen dollar aan UNRWA beloofden, hoewel de conferentie bedoeld was om een financieringstekort van 400 miljoen dollar te overbruggen. Van deze 130 miljoen dollar wordt een 19,5 miljoen dollar gereserveerd voor het beantwoorden van de COVID-19 crisis.

Tot op heden heeft UNRWA financiering en toezeggingen ontvangen die de helft van het programmabudget kunnen dekken. Verder ontving UNRWA door middel van de *'flash appeals'* 60% van de financiering die nodig is om de COVID-19 crisis te beantwoorden. Het ontving echter veel minder financiering voor haar noodbudget dat wordt aangewend om de meest acute humanitaire noden in Syrië en Gaza te lenigen.

In juli 2020 zegde de Europese Unie 4 miljoen euro toe in het kader van de COVID-19 *flash appeal*. Oostenrijk ondertekende met UNRWA een meerjarenakkoord voor de periode 2020-2022 voor een totaal van 5,7 miljoen euro dat bestemd is voor het *UNRWA Health programme* in de Palestijnse bezette gebieden. Frankrijk kende 6 miljoen euro toe, waarvan 5 miljoen bestemd is voor de kerntaken van UNRWA zoals onderwijs, gezondheid en armoedebestrijding in alle mandaatgebieden en 1 miljoen euro bestemd is voor de COVID-19 crisis in de Palestijnse bezette gebieden.

Als gevolg van de financiële crisis is de noodhulp die UNRWA levert in de Palestijnse bezette gebieden ernstig ondergefinancierd, waardoor UNRWA maatregelen heeft moeten nemen. Zo heeft de financiële crisis er reeds toe geleid dat leerkrachten geen langetermijncontracten meer worden geboden maar dagcontracten. Als gevolg van de COVID-19 crisis en de financiële situatie werden het salaris van dagloners tijdelijk verlaagd en vielen er tevens ontslagen. Dit had een impact op een 100-tal personen, inclusief leerkrachten en kuispersoneel.

Wat Gaza specifiek betreft, levert UNRWA onderwijs, fysieke en mentale gezondheidszorg, bijstand en sociale dienstverlening, microkredieten en noodhulp aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen. De Raad herhaalt dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert. Heden tracht UNRWA haar kernwerkzaamheden verder te zetten door prioriteiten te stellen. Voedselbedeling wordt hier gezien als een absolute humanitaire noodzaak en absolute prioriteit. Het stellen van prioriteiten heeft geleid tot het herbekijken en aanpassen van andere noodprogramma's zoals het *"Community Mental Health Programme"* (CMHP), het *"Job Creation Programme"* en de *"transitional shelter cash assistance"*. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse UNRWA-medewerkers hun job verloren of deeltijds aan de slag moesten. In 2019 kon UNRWA enkel een interruptie in de voedselhulp vermijden door uitzonderlijk voorschotten te nemen op haar programmbudget en een lening aan te vragen bij het VN Noodhulpfonds. Als gevolg van het begrotingstekort is er verder een tijdelijke bevrozing op de instroom van personen die voldoen aan de criteria om *"cash assistance"* van UNRWA te ontvangen. Heden dekt de beschikbare portefeuille voor *"cash assistance"* slechts twee van de drie betalingsrondes voor 2020. In Gaza werden nieuwe kandidaten geaccepteerd tot februari 2020, toen een algemene bevrozing werd aangekondigd. UNRWA verstrekt elke drie maanden een voedselpakket met een waarde van 11-18 USD per persoon. UNRWA neemt 15 % van de voedselinvoer in Gaza voor haar rekening en draagt bij tot de stabilisering van de prijzen van basisvoedingsmiddelen.

UNRWA heeft tevens haar dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19 crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het coronavirus onder de bevolking in Gaza te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. De COVID-19 crisis heeft evenwel een grote impact op de economie en daardoor ook op de levensvatbaarheid van de microfinancieringsprogramma's van UNRWA die zelf-financierend zijn.

In het *"Emergency Appeal"* van 2020 verklaart UNRWA dat het essentiële humanitaire dienstverlening zal blijven prioriteren. Voor Gaza omvat dit het verstrekken van voedselhulp aan één miljoen Palestijnse vluchtelingen, de creatie van tewerkstelling op korte termijn voor kwetsbare huishoudens, noodmaatregelen op het gebied van gezondheidszorg, inclusief de ondersteuning van kwetsbare patiënten met nood aan secundaire of tertiaire gezondheidszorg en het leveren van geestelijke gezondheidszorg en psychosociale steun via UNRWA scholen en gezondheidscentra.

UNRWA blijft bijstand leveren ondanks de financiële tekorten waarmee het sinds 2018 kampt en de COVID-19 crisis. Zoals in de COI Focus wordt aangehaald, hebben deze omstandigheden UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA niet in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten.

Dit alles neemt niet weg dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de Gazastrook op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening, zoals het zelf ook verklaart op haar website. UNRWA levert nog steeds bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en is nog steeds in de mogelijkheid om de kernopdracht waarmee het belast is, uit te voeren. In zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota acht verzoeker het gegeven dat UNRWA sedert jaren bestaande diensten en centra blijft *"beheren"* geen voldoende aanwijzing *"voor het feit dat hiermee tegenwoordig nog de nood van de bevolking tegemoet gekomen wordt"* en stelt hij zich de vraag hoeveel mensen worden geholpen, doch hij laat na *in concreto* aan te tonen dat UNRWA de kernopdracht waarmee het belast is niet meer zou uitvoeren. Aldus doet hij geen afbreuk aan de voorgaande analyse.

2.3.4.2.2. Redenen buiten de invloed van verzoeker en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*” (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

De Raad wijst er voorts op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict, doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de in de regio agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

2.3.4.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Verzoeker betwist dat hij zonder problemen kan terugkeren naar de Gazastrook. Onder verwijzing naar bronnen waaruit hij citeert, betoogt hij dat de enige grensovergang met Israël sedert september 2018 gesloten is, dat de grensovergang in Rafah sedert januari 2019 enkel door Hamas wordt bemand en hij derhalve noodzakelijkerwijze door Hamas zal worden gecontroleerd en dat de passage via de Sinai evenmin veilig is.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 9 september 2019, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 9, map met ‘landeninformatie’), en de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 3 september 2020, die door verwerende partij bij haar op 6 oktober 2020 neergelegde aanvullende nota wordt gevoegd, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over zowel een identiteitskaart als een paspoort (adm. doss., stuk 8, map met 'documenten', nrs. 1 en 18), zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om de nodige reisdocumenten te bekomen om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza"* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *"Situation sécuritaire dans le Sinai Nord"*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïsoleerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *"Comprehensive Operatie Sinai 2018"*, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De *"Comprehensive Operatie Sinai 2018"* is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een

nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinaï in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinaï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen

voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota aanvoert dat de sociale afstand niet kan worden gerespecteerd bij de grensovergangen, onder meer in de wachtzalen en bij het gebruik van de pendelbus, en informatie aanhaalt waaruit blijkt dat de COVID-19-situatie in Egypte bijzonder ernstig is en de medische faciliteiten van het land niet toereikend zijn om een crisis van dergelijke omvang het hoofd te bieden, toont hij niet aan dat het in zijn geval niet mogelijk zou zijn om, mits inachtneming van de nodige beschermingsmaatregelen, het risico op een eventuele besmetting met het COVID-19-virus in Egypte tot een minimum te beperken. Dit risico is hoe dan ook louter hypothetisch en kan niet volstaan om te besluiten dat verzoekers terugkeer naar de Gazastrook erdoor verhinderd wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Ook uit de in het verzoekschrift aangehaalde en bij de aanvullende nota's gevoegde informatie blijkt niet dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel melding maken van dergelijke problemen. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hierna, onder punt 2.3.4.2.2.3.1., nog zal volgen, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

2.3.4.2.2.2. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 en de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 5 oktober 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmtte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie *“Operatie Beschermde Rand”* startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn lichteenheden. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden

Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen

vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als “relatief hoog”, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. De protesten werden toen evenwel niet hervat. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“*zone-tampon*”), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat er actueel geen sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire, doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er

momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die van aard is afbreuk te doen aan bovenstaande analyse. Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Voorts beperkt verzoeker zich in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota tot loutere speculatieve overwegingen waar hij, onder verwijzing naar gevoegde persartikels, wijst op de mogelijke gevolgen van het akkoord dat op 15 augustus 2020 werd gesloten tussen Israël enerzijds en Bahrein en de Verenigde Arabische Emiraten anderzijds. De vaststelling dat het staakt-het-vuren van 31 augustus 2020 inmiddels op 15 september 2020 opnieuw geschonden werd, duidt er verder niet op dat het hoger beschreven patroon van latente spanningen met gebeurlijke erupties van het geweld niet langer zou aanhouden, laat staan dat thans systematisch alle inwoners van Gaza zouden worden getroffen door het geweld.

2.3.4.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in de Gazastrook actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoeker die verzoeker ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of verzoeker verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van verzoekers verzoek te worden nagegaan of verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) de vluchtmotieven van verzoeker, (ii) zijn socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

2.3.4.2.2.3.1. De vluchtmotieven van verzoeker

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar Gaza te worden gedood door Hamas, dan wel door zijn neef I., die tot Hamas behoort en met wie hij reeds sinds begin 2014 persoonlijk problemen zou hebben gehad. Verzoeker zou tijdens de oorlog in augustus 2014 door de veiligheidsdienst van Hamas gearresteerd zijn op beschuldiging van communicatie met de autoriteiten in Ramallah en het uiten van kritiek op Hamas op Facebook. Volgens verzoeker was hij de dag voordien zijn neef I. tegengekomen toen hij in zijn ouderlijke woning enkele spullen kwam ophalen en verdacht zijn neef hem ervan aan de autoriteiten in Ramallah informatie te hebben doorspeeld over een tunnel die diezelfde dag gebombardeerd werd door de Israël's. Verzoeker zou tijdens zijn vasthouding ondervraagd, beledigd en mishandeld zijn en in september weer zijn vrijgelaten. Verzoeker zou vervolgens om de zes maanden zijn opgeroepen om te controleren met wie hij communiceerde.

Verzoeker verklaart verder dat hij op 7 november 2016 gearresteerd werd nadat hij betrokken was geraakt bij een gevecht tussen enkele leden van de jeugd van Fatah en enkele leden van Al-Kutla al-Islamia, een organisatie gelieerd aan Hamas. Eind augustus 2017 zou verzoeker opnieuw gearresteerd zijn, dit keer omdat hij op straat publicaties van Fatah had uitgedeeld. In beide gevallen zou hij weer vrijgelaten zijn na het ondertekenen van een beloftebrief.

Tot slot haalt verzoeker ook problemen met zijn vader aan. Die zou er tegen geweest zijn dat hij 's avond pas laat terug thuiskwam, alsook dat hij betrokken was bij de jeugd van Fatah. Verzoeker zou naar aanleiding hiervan verschillende keren zijn buitengezet, geslagen en bedreigd.

Ter staving van zijn vluchtmotieven legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn paspoort, zijn identiteitskaart, zijn geboorteakte, zijn diploma, puntenlijsten met betrekking tot zijn middelbare en hogere scholing, zijn UNRWA-registratiekaart, een verklaring inzake zijn werkloosheid, een verklaring inzake schade aan zijn huis, een plattegrond van zijn dorp Al Zanah, foto's die werden gepost op Facebook, algemene informatie over bombardementen in zijn regio en de ontdekking van een tunnel door Israël, een verklaring van Fatah, foto's van een evenement ter herdenking van Arafat, een verklaring van twee *mukhtars* van zijn familie, een attest inzake de diefstal van zijn gsm, en een medisch attest voor.

Zijn paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, diploma, puntenlijsten en UNRWA-registratiekaart bevatten elementen betreffende verzoekers identiteit, herkomst en studies die *in casu* niet worden betwist. De verklaring inzake werkloosheid kan aantonen dat verzoeker op 7 september 2017 werkzoekend was. Hieruit kan niet blijken dat verzoeker geen werk vond door toedoen van Hamas, zoals hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud beweerde (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 20 november 2019, p. 7). De plattegrond van het dorp Al Zanah toont enkel aan waar verzoekers dorp gelegen was, doch niet dat er vlak naast verzoekers ouderlijke woning een tunnel gelegen was. De verklaring waarin bevestigd wordt dat zijn huis beschadigd geraakte bij een aanval van Israël op 27 juli 2014 heeft geen betrekking op de kern van verzoekers vluchtrelaas. Verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zijn huis gebombardeerd werd omdat er leden van Hamas, en meer bepaald de militaire tak Al-Qassam, in aanwezig waren (*ibid.*, p. 9-10). De schade was aldus het gevolg van de oorlog van 2014 en de aanwezigheid van Hamas in verzoekers regio en niet van de door verzoeker voorgehouden persoonlijke problemen met Hamas of met zijn neef I. omwille van zijn vermeende samenwerking met Ramallah en zijn kritiek op Hamas. Het feit dat verzoekers huis beschadigd werd in de oorlog van 2014 wordt niet betwist, doch duidt er niet op dat verzoeker persoonlijk zou zijn gevisieerd naar aanleiding van een bombardement op een nabijgelegen tunnel. De foto's van Facebook en de informatie over bombardementen op Gaza en tunnels van Hamas zijn algemeen van aard en hebben geen betrekking op verzoekers persoonlijk relaas. Het attest inzake de diefstal van verzoekers gsm kan enkel aantonen dat verzoeker bij de politie aangifte gedaan heeft van de diefstal van zijn gsm, maar niet dat verzoekers gsm daadwerkelijk werd gestolen, laat staan dat er belangrijke documenten op stonden, zoals hij verklaarde (*ibid.*, p.10). Op de foto's van een schermutseling tijdens een herdenking van Arafat is verzoeker zelf niet te zien, laat staan dat hieruit zijn betrokkenheid bij dit conflict of zijn vermeende arrestatie zou kunnen worden afgeleid (*ibid.*, p.10, en adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 16 januari 2020, p. 11). Het medisch attest kan staven dat verzoeker gewond is geraakt aan zijn knie. Volgens verzoeker zou dit gebeurd zijn tijdens zijn arrestatie in 2014 (*ibid.*). Hierover wordt in de bestreden beslissing evenwel terecht als volgt gesteld:

“Een medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Verzoeker betwist deze motieven van de bestreden beslissing niet en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Wat betreft de verklaringen van respectievelijk Fatah en de *mukhtars* van verzoekers familie, dient vooreerst te worden opgemerkt dat beide documenten dateren van 2019 en op verzoekers vraag werden afgeleverd na zijn vertrek uit Gaza (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 20 november 2019, p.10). Gelet op hun gesolliciteerd karakter ontberen deze stukken objectieve bewijswaarde. In de verklaring van Fatah wordt vermeld dat verzoeker “een loyale zoon van de Fatah-beweging” is, doch niet dat hij effectief lid was van deze beweging. Verder wordt hierin slechts vermeld dat verzoeker intimidatie en vervolging heeft ondergaan door de leden van “Al Inqissam” in Gaza. De verklaring van de *mukhtars* vermeldt dat verzoeker drie keer werd opgesloten tussen 2014 en 2017 “vanwege zijn politiek activisme”. Verder wordt hierin melding gemaakt van “aanhoudende vervolging, oproepingen, en het verhinderen van het vinden van werk”. Gelet op de zeer summiere en vage inhoud van deze verklaringen, kunnen zij bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat verzoeker door Hamas werd gevisieerd op verdenking van samenwerking met de autoriteiten in Ramallah of omwille van zijn politieke activiteiten ten dienste van Fatah.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde bijkomende nota als bijlage “aanvullende opmerkingen” voegt waarover hij in deze nota geen verdere toelichting verschaft. Er dient in dit verband te worden gewezen op de inhoud van de artikelen 39/60 en 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Artikel 39/76, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Uit de lezing van voormelde “aanvullende opmerkingen” blijkt dat het gaat om een argumentatie tegen de motieven van de bestreden beslissing waarbij verzoeker verwijst naar de notities van zijn persoonlijke onderhoud enerzijds en bronnen die blijkens de publicatiedatum reeds beschikbaar waren op datum van het indienen van het verzoekschrift anderzijds. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat laatstgenoemde bronnen nieuwe elementen zouden zijn in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en dat hij zijn betoog gesteund op deze informatie niet reeds kon ontwikkelen in zijn verzoekschrift. Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten evenwel, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. Te dezen toont verzoeker echter niet aan, en de Raad kan niet anders vaststellen, dat de grondslag van voormelde “aanvullende opmerkingen” niet reeds bestond op het ogenblik dat het verzoekschrift werd ingediend. De door verzoeker in zijn “aanvullende opmerkingen” ontwikkelde argumentatie is derhalve laattijdig, zodat dit document ambtshalve uit de debatten wordt geweerd.

Gelet op de beperkte inhoud dan wel de relatieve bewijswaarde van de door verzoeker voorgelegde stukken, is de Raad van oordeel dat deze stukken op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten en de gegrondheid van het vluchtrelaas vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie over het land van gewoonlijk verblijf en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Te dezen kan vooreerst in navolging van de commissaris-generaal worden vastgesteld dat verzoeker zijn vrees voor zijn neef I. onvermeld liet tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), wat in de bestreden beslissing als volgt wordt toegelicht:

“U haalt er wel alle arrestaties aan door Hamas zelf, maar laat na uw neef specifiek te benoemen, die nochtans als een rode draad doorheen uw vervolgingsfeiten loopt, aldus uw verklaringen op het CGVS. U haalt op het CGVS zelfs aan uw neef I. (...) als één van de hoofdredenen te zien voor uw vertrek uit Gaza (CGVS 1, p. 3) en vooral hem te vrezen bij terugkeer (CGVS 1, p. 16). Zo werd u na 2014 telkens door hem tegengehouden ook aan de checkpoints (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 16/01/2020, CGVS 2, p. 9). Uw verklaring voorafgaand aan uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat u niet alle redenen hebt kunnen vertellen omdat u geen tijd gekregen had om in detail te praten, kan niet zomaar gevolgd worden, gezien de gedetailleerde verklaringen die er bij de DVZ werden opgetekend (CGVS 1, p. 3). Zelfs op de vraag of u naast de reeds aangehaalde problemen nog problemen heeft gehad met medeburgers, vernoemt u uw neef niet, noch op de vraag of u nog iets heeft toe te voegen (vragenlijst CGVS, vraag 7,8). Dat u dergelijk belangrijk element voor het eerst aanbracht tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS spreekt niet voor de oprechtheid van uw verklaringen, bij terugkeer uw neef I. (...) te vrezen.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat het onderhoud bij de DVZ vrij kort was en dat hij de mogelijkheid niet had om zijn relaas volledig te doen, wijst de Raad erop dat, ondanks het feit dat de vragenlijst bij de DVZ niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoeker mag worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas vermeldt, meer in het bijzonder de aanvaringen met zijn neef I. en diens beschuldiging op basis waarvan hij verantwoordelijk zou zijn gehouden voor het bombardement op de tunnel. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoeker de noodzaak werd meegedeeld dat hij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover hij beschikt, evenals de risico's die hij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (adm. doss., stuk 11, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoeker dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat hij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar zijn land van herkomst kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoeker een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke hij zijn vluchtmotieven diende uiteen te zetten en werd hem bij de invulling van voormelde vragenlijst bij

vraag 3.5 de gelegenheid geboden zijn vluchtrelaas zelf te vertellen. Dat verzoeker aan het begin van zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk verklaard heeft dat hij bij de DVZ niet alle hoofdredenen voor zijn vertrek had kunnen vermelden, doet aan de voorgaande bemerkingen geen afbreuk.

Verzoeker kan verder niet overtuigen waar hij betoogt dat hij zijn neef bij de DVZ niet specifiek heeft genoemd omdat hij met hem geen “persoonlijk” probleem had, anders dan het feit dat zijn neef voor Hamas koos en hij voor Fatah, en dat hij zijn neef gelijkstelde met Hamas, zodat zijn problemen met Hamas de problemen met zijn neef overkoepelen. Een dermate minimalisering van zijn problemen met zijn neef en de centrale rol van deze neef in zijn relaas vindt immers geen steun in verzoekers verklaringen. Blijkens zijn verklaringen zou verzoeker minstens sinds begin 2014 met zijn neef op ramkoers hebben gelegen en er herhaaldelijk door hem van beschuldigd zijn met Fatah samen te werken (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 20 november 2019, p. 11, en stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 16 januari 2020, p. 4-5). Daags na de ontmoeting met zijn neef kort voor het bombardement op de tunnel, toen hij enkele spullen was gaan halen uit zijn ouderlijk huis, zou verzoeker gearresteerd zijn omdat zijn neef dacht dat hij informatie over de tunnel had doorgegeven aan de autoriteiten in Ramallah (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 16 januari 2020, p. 7). Zelfs indien aanvaard wordt dat zijn persoonlijke problemen met zijn neef in essentie problemen met Hamas betreffen, dan nog kan men niet om de vaststelling heen dat zijn persoonlijke vete met zijn neef en de ontmoeting die hij met hem zou hebben gehad op de dag van het bombardement essentiële elementen van verzoekers relaas betreffen, nu zij volgens hem verklaren waarom uitgerekend hij door Hamas verantwoordelijk zou zijn gehouden voor het bombarderen van de tunnel (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 20 november 2019, p. 13). Dat zijn problemen met zijn neef i. slechts een “bijkomend element” vormen, zoals verzoeker thans in zijn verzoekschrift poneert, kan dan ook niet overtuigen. Ook in dit opzicht is het niet aannemelijk dat verzoeker meende de problemen met zijn neef en diens rol bij zijn arrestatie in 2014 niet te moeten vermelden tijdens het interview bij de DVZ.

Aan de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen met zijn neef wordt tevens afbreuk gedaan door enkele inconsistenties in zijn verklaringen daarover. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“U geeft als voorbeeld van de problemen met uw neef I. (...) aan dat u ooit ruzie met hem had omwille van het feit dat hij uw broer M. (...) wou rekruteren bij Al Qassam (CGVS 2, p. 9). U verklaart dat dit gebeurde toen uw broer afstudeerde aan het secundair. U weet niet meer exact wanneer deze ruzie plaatsvond, maar dit is, volgens uw verklaringen, wel gebeurd na uw vrijlating in 2014 (CGVS 2, p. 9). Volgens uw verklaringen op het DVZ is uw broer echter geboren op 24 februari 1989 (verklaring DVZ, d.d. 12/11/2018, p. 5, vraag 17). Uw broer werd dus 18 jaar, het moment ongeveer waarop hij moet zijn afgestudeerd aan het secundair, in het jaar 2007. U verklaart echter dat deze problemen zich voordeden na uw arrestatie in 2014 (CGVS 2, p. 9). Deze inconsistentie ondermijnt vanzelfsprekend de geloofwaardigheid van het aangehaalde voorbeeld. Gevraagd naar andere voorbeelden geeft u aan dat u veel problemen had met uw neef I. (...) (CGVS 2, p. 9). Wanneer hierop wordt doorgevraagd, stokken uw verklaringen, wat heel wat vragen oproept. Zo kan u enkel nog aangeven dat uw neef u regelmatig tegenhield aan de controleposten, die bovendien niet altijd opgetrokken werden (CGVS 2, p. 9). Andere voorbeelden kan u niet aanhalen en verschuilt zich, zeer vaag, achter de verklaring dat u hem gewoonweg probeerde te vermijden (CGVS 2, p. 9). Er zit dan ook weinig overtuigingskracht in deze korte en vage omschrijvingen van voorbeelden omtrent vervolging door uw neef I. (...). Uw voorbeelden zijn door de algemene bewoordingen weinig doorleefd waardoor de door u ingeroepen feiten onaannemelijk worden. U heeft dan ook niet aangetoond dat u heden bij terugkeer vervolging dient te vrezen voor uw neef I. (...). Bovendien kan uw verklaring dat u hem probeerde te vermijden niet zomaar gevolgd worden. Zoals gezegd haalt u aan dat de controleposten er niet steeds waren, waardoor u onmogelijk op voorhand wist waar er een kon zijn om er op in te spelen uw neef te ontlopen en kwam u ook regelmatig buiten om werk te zoeken (CGVS 2, p. 3). Bovendien bevond het huis van uw oom zich naast uw huis (CGVS 2, p. 4), waardoor de kans groot was en is dat u uw neef nog gezien heeft. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw vermeende en actuele vrees ten aanzien van uw neef I. (...), nochtans het kernelement in uw asielmotieven, en als gevolg daarvan aan uw problemen met Hamas omwille van een gebombardeerde tunnel.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze motieven te weerleggen of te ontcrachten. Hij stelt slechts dat de inconsistentie in zijn verklaringen over het moment waarop zijn neef geprobeerd zou hebben zijn broer M. te rekruteren “niet ernstig genoeg” is

om de bestreden beslissing te dragen. Daarbij gaat verzoeker er evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing gedragen wordt door het geheel van de motieven en dus als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van motieven die elk op zich de beslissing kunnen schragen.

Nog daargelaten hogere vaststellingen, op grond waarvan verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door toedoen van zijn neef I. in 2014 gearresteerd werd, slaagt verzoeker er niet in te duiden waarom hij verantwoordelijk werd gehouden voor het bombardement op de tunnel in de buurt van zijn ouderlijk huis. Zoals in bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, was verzoekers ouderlijk huis gelegen in een regio waar veel verzetsactiviteiten plaatsvonden en die daarom in het algemeen gebombardeerd werd wanneer Israël optrad. Verzoeker verklaarde dat de hele regio door Hamas en Al-Qassam werd gebruikt tijdens de oorlog en dat tijdens de bombardementen niet alleen de tunnel werd gebombardeerd, maar ook zijn ouderlijke woonst, waar mensen van Al-Qassam aanwezig zouden zijn geweest, alsook de hele regio (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 20 november 2019, p. 13). Tevens gaf verzoeker aan dat zijn ouderlijk huis, toen hij er spullen kwam ophalen en er zijn neef tegenkwam, reeds beschadigd was geraakt als gevolg van oorlogshandelingen in de eerste fase van de oorlog van 2014 (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 16 januari 2020, p. 6). Dat doelwitten in de buurt klaarblijkelijk al eerder door het Israëlische leger onder vuur waren genomen maakt het des te onwaarschijnlijker dat uitgerekend verzoeker ervan zou zijn verdacht cruciale informatie te hebben doorgespeeld die zou hebben geleid tot het bombarderen van een nabijgelegen tunnel. Overigens kan ook het feit dat verzoeker de tunnel "ontdekte" niet verklaren waarom de verdenking zijn richting uitging, nu het ook andere bewoners van de buurt niet kan ontgaan zijn dat er een tunnel gegraven werd. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende terechte overwegingen:

"Ook verklaart u dat er steeds veel lawaai was door het graven van de tunnels (CGVS 2, p. 5). Net het lawaai vormde namelijk de start van uw problemen gezien u door het lawaai niet kon studeren voor uw examens (CGVS 2, p. 4). Het lawaai dat van de toestellen kwam was heel hoog zegt u en in het bijzonder kwam het vooral 's nachts of 's avonds voor (CGVS 2, p. 5). Gevraagd of de buurtbewoners het lawaai niet konden horen, zegt u dat niet te weten en voegt u toe dat er een cementfabriek in de buurt was en de mensen misschien dachten dat het lawaai van die fabriek kwam (CGVS 2, p. 10). Dit is echter een puur hypothetische gedachte van u. Gelet op de plattegrond die u neerlegt omtrent uw dorp Al Zanah en de aanduiding van de locatie van uw huis en de tunnel, bevinden er zich namelijk nog andere huizen in de buurt. Het lijkt dan ook niet aannemelijk dat mensen dachten dat het plotse avondlijke en nachtelijke lawaai van machines zou komen van de fabriek, waarvan mag worden aangenomen dat die reeds eerder actief was dan de start van de bouw van de tunnel. Naast de eerdere vaststelling dat de regio gewoon gekend was als oord van verzetsstrijders en dus stevast gebombardeerd werd, dient ook nu opgemerkt te worden dat er meerdere personen zich konden gestoord hebben aan de bouw van de tunnel en niet enkel u. Waarom ze er dan weer enkel u zouden hebben uitgepikt als oorzaak van het ene bombardement waarbij hun tunnel zou zijn geraakt, is niet aannemelijk."

De Raad voegt hier nog aan toe dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij reeds begin 2014 op de hoogte was van het bestaan van de tunnel en dit ook had laten blijken aan zijn neef (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 16 januari 2020, p. 10). Vervolgens zou verzoeker nog maanden in de buurt van de tunnel blijven wonen zijn alvorens hij voor het begin van de oorlog met het gezin bij zijn zus in Bani Suheila ging wonen (*ibid.*, p. 5-6). Het houdt geen steek dat zijn neef zou denken dat verzoeker informatie over de locatie van de tunnel zou hebben doorgespeeld aan Ramallah omwille van het loutere feit dat verzoeker in de regio aanwezig was tijdens het bombardement terwijl hij reeds maanden eerder te weten zou zijn gekomen dat daar een tunnel werd gegraven en de regio bovendien al eerder gebombardeerd werd (*ibid.*, p. 6-7).

Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat hem de schuld voor het bombardement op de tunnel toegeschreven werd *"ondanks de talrijke andere mogelijkheden tot informatie voor Israël"*. Het verdere betoog in het verzoekschrift, volgens hetwelk verzoeker door Hamas als een *"schapenbok"* zou zijn gebruikt omdat de werkelijke dader van de vernielingen die in zijn regio werden aangericht, zijnde Israël, buiten bereik is en het gemakkelijk is om een aanhanger van Fatah en het bestuur in Ramallah zwart te maken en aan te duiden als mededader, strookt niet met verzoekers eerdere verklaringen volgens de welke hij wel degelijk verantwoordelijk werd gehouden voor het bombardement omdat zijn neef dacht dat hij informatie had doorgegeven over de tunnel. Bovendien betreft het loutere beweringen ter staving waarvan verzoeker geen enkel concreet element aandraagt. Dat zijn dorp Al-Zanah en de ruimere omgeving tijdens de oorlog van 2014 en ook zijn vertrek te lijden had onder Israëlische bombardementen, zoals blijkt uit de informatie die verzoeker citeert, wordt *in casu* niet betwist. Verzoeker blijft evenwel in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk gevisieerd zou zijn naar aanleiding van dergelijke bombardementen.

De Raad stelt verder vast dat waar verzoeker verklaarde dat hij er door Hamas tevens van beschuldigd werd op sociale media, meer bepaald op Facebook, kritiek te hebben geuit op de onrechtvaardigheid in Gaza en de kinderen van officieren van Hamas, hij zich niet kan herinneren hoe vaak hij dergelijke berichten plaatste, noch daarvan enig begin van bewijs voorlegt. De Raad acht het net zo min als de commissaris-generaal aannemelijk dat verzoeker na 2014 geen Facebookaccount meer zou hebben gehad omdat bij elke poging om er één aan te maken dit account kort nadien weer zou zijn verwijderd of geblokkeerd (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 16 januari 2020, p. 8).

Gelet op de bovenstaande vaststellingen en overwegingen kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsproblemen met Hamas, dan wel met zijn neef I., naar aanleiding van een bombardement op een tunnel nabij zijn ouderlijke woning in 2014.

Waar verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota inzake zijn problemen met Hamas nog wijst op de tussen Israël en de Verenigde Arabische Emiraten en Bahrein gesloten akkoorden en de negatieve reactie van Hamas hierop, laat hij na toe te lichten in welke zin hij hierdoor persoonlijk een verhoogd risico zal lopen in geval van terugkeer naar Gaza.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde arrestaties naar aanleiding van zijn activiteiten voor Fatah en de problemen die hij bij terugkeer naar Gaza vreest met zijn vader, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Zo werd u op 7 november 2016 gearresteerd omdat er tijdens de voorbereiding van de herdenking van Yasser Arafat een schermutseling ontstond tussen leden van Shabiba Fathwahia, ofte de jeugd van Fatah, en Al Kutla Islamia, die tot Hamas behoort (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 11). Om dit aan te tonen, legt u foto's neer van de voorbereiding van de herdenking. U staat echter nergens zelf op deze foto's (CGVS 1, p. 10; CGVS 2, p. 11) en deze foto's werden pas genomen na het conflict (CGVS 2, p. 11). Deze foto's tonen dan ook niet aan dat het conflict daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Op de foto's, vervat in uw administratief dossier, is weliswaar een schermutseling te zien, maar uw aandeel in het conflict en uw vermeende arrestatie is hiermee niet bewezen. Bovendien is het vreemd dat u zelf zeer vaag bent over enkele sleutelementen betreffende deze gebeurtenis. Zo weet u niet zeker waar u toen werd vastgehouden en houdt u het op basis van verklaringen van een vriend, die zelf niet gearresteerd werd op dat moment, bij het dichtstbijzijnde politiekantoor bij de universiteit (CGVS 1, p. 14). Ook is het tekenend dat u niet meer exact weet wat er in de beloftebrief stond, die u diende te ondertekenen (CGVS 1, p. 14). Verwacht mag worden dat u een beter zicht heeft op de inhoud, zodat u weet waar u zich al dan niet mag aan verwachten. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid ervan. Maar wat er ook van zij, er dient te worden opgemerkt dat deze arrestaties, indien geloofwaardig, een incidentele gebeurtenis betreft waar bij terugkeer geen vervolgingsvrees uit blijkt. Uit deze feiten kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Gaza een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput. U verklaart bovendien zelf ook dat u verder persoonlijk geen problemen meer had op de universiteit of met Al Kutla Islamia (CGVS 2, p. 12). Later zou er, in maart of april 2017, nog eens een schermutseling plaatsgevonden hebben tussen Shabiba Fathwahia en Al Kutla Islamia (CGVS 1, p. 15). U bevestigt echter dat u toen zelf geen persoonlijke problemen ervaren heeft (CGVS 1, p. 15). Een dergelijke verwijzing van algemene aard is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke.

Ook over uw arrestatie in augustus 2017 bent u uiterst kort van stof. U zou twee dagen zijn gearresteerd, maar op de vraag wat er tijdens de eerste dag in arrestatie allemaal is gebeurd, zegt u kortweg dat er niets is gebeurd (CGVS 2, p. 13). Verwacht mag worden dat u toch enkele zaken zou kunnen benoemen indien u effectief een dag opgesloten zou zijn geweest in een politiekantoor. Over uw tweede dag in arrestatie zegt u dan weer enkel dat u ondervraagd werd en geeft u enkele vragen (CGVS 2, p. 14). Meer niet. Na het tekenen van een belofteverklaring werd u echter opnieuw vrijgelaten (CGVS 2, p. 14). Nadien zou u geen politieke problemen meer hebben gehad (CGVS 2, p. 14). Opnieuw dient dan ook dezelfde opmerking gemaakt te worden als bij uw voorgaande arrestatie, dat uit deze arrestatie bij terugkeer geen vervolgingsvrees blijkt.

Tot slot haalt u aan bij terugkeer problemen te zullen ondervinden met uw vader (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 14 – 15). Uw vader wou dat u stopte met uw activiteiten voor Fatah, zette u hierdoor onder druk, bedreigde u hierbij soms met een mes en jaagde u meer dan één keer het huis uit (CGVS 2, p. 15). Vreemd echter dat u zich slechts één keer herinnert dat u bij een vriend logeerde. Ook opmerkelijk is dat u deze problemen met uw vader niet benoemt als er u gevraagd wordt naar uw

concrete vrees bij terugkeer naar Gaza (CGVS 1, p. 16). U haalt dit probleem evenmin aan op de DVZ als u gevraagd wordt naar problemen met medeburgers (vragenlijst CGVS, p. 4, vraag 3.8). Bovendien woonde u tot uw vertrek uit Gaza in bij uw vader (CGVS 1, p. 14). Over uw verklaarde problemen met uw vader kan dan ook geconcludeerd worden dat deze kaderen binnen een familiaal conflict en op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming."

Verzoeker laat deze motieven volledig ongemoeid en onderneemt niet de minste poging om deze *in concreto* te weerleggen. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

Gelet op het voorgaande wordt vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich omwille van zijn voorgehouden problemen persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, dan wel dat hij omwille van deze problemen niet naar dit gebied kan terugkeren.

2.3.4.2.2.3.2. De socio-economische situatie van verzoeker in Gaza

Verzoeker betoogt, onder verwijzing naar algemene informatie waaruit hij citeert, dat Gaza onleefbaar is geworden en dat de situatie alleen maar nog zal verslechteren.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1, D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestijnse vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijns conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van haar acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat *an sich* bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De commissaris-generaal kan worden bijgetreden in zijn oordeel dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige

humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlijsch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-)overheidsactoren. Hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook te worden beoordeeld volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“U verklaart dat het huis waar u woonachtig was in Khan Younis eigendom is van uw vader (CGVS 1, p. 4). Uw vader heeft steeds gewerkt tot aan zijn pensioen als landbouwingenieur (CGVS 1, p. 5). U heeft een broer die werkt in VAE (CGVS 1, p. 6). Uw studies werden bekostigd door uw vader en uw broer in VAE. U kreeg een keer een beurs (CGVS 1, p. 6). U heeft zelf nooit gewerkt voor langere periode (CGVS 1, p. 6). In het schooljaar 2015 – 2016 heeft u voor drie maanden een betaalde stage uitgevoerd bij A. (...) en R. R. (...), een bedrijf in elektrische toestellen (CGVS 2, p. 3). Uw broer in VAE stuurde uw familie maandelijks geld (CGVS 1, p. 7). Samen met het inkomen van uw vader was dit voldoende om rond te komen (CGVS 1, p. 7). Uw vader had een eigen wagen (CGVS 1, p. 7). U heeft met deze wagen geen inkomsten proberen verzamelen, omwille van de slechte relatie met uw vader (CGVS 2, p. 3). U had niet altijd toegang tot drinkbaar water of elektriciteit, maar dit was voor iedereen zo in Gaza (CGVS 1, p. 7). U heeft uw reis van ongeveer 5000 dollar bekostigd met hulp van uw broer K. (...) in VAE (CGVS 1, p. 8).”

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift en aanvullende nota geen elementen of argumenten aan die hier een ander licht op kunnen werpen.

In zoverre verzoeker betoogt dat de financiële situatie die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud beschreven heeft deze van voor zijn vertrek uit Gaza was en dat er geen enkele aanwijzing is dat de huidige situatie nog dezelfde is, merkt de Raad op dat het aan verzoeker toekomt om middels concrete en naar behoren gestaafde argumenten aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Gaza in levensomstandigheden zal terechtkomen die dermate precair zijn dat het voor hem niet mogelijk zal zijn om in zijn elementaire behoeften te voorzien. Daartoe blijft verzoeker evenwel in gebreke.

Verzoeker beperkt zich vooreerst tot loutere beweringen waar hij stelt dat zijn ouders thans geen spaargeld meer hebben omdat zijn vader dit heeft besteed aan de studie of het huwelijk van zijn kinderen en dat ook het spaargeld van zijn broer in het buitenland is uitgeput waardoor het moeilijk zou zijn om zijn ouders nog financieel te helpen. Voorts voert verzoeker aan dat zijn familie al jarenlang geen voedselpakketten meer krijgt van UNRWA, doch laat hij na aan te tonen dat zijn familie daar nood aan heeft of daarvoor in aanmerking komt. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker erop wijst dat UNRWA niet heeft bijgedragen in de kost van zijn universitaire studies bij gebrek aan middelen. Uit zijn verklaringen blijkt dat zijn studies deels betaald werden door zijn vader en zijn broer en dat zijn oom, die bij de Palestijnse Autoriteit werkte, garant stond voor het restbedrag. In principe kan dit worden afgetrokken van diens loon maar in de praktijk gebeurt dat niet, aldus verzoeker (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 20 november 2019, p. 6).

Verzoeker toont verder niet aan dat hij in Gaza niet in staat zal zijn om zelfstandig een behoorlijk leven op te bouwen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in Gaza geen werk zal vinden en bijgevolg in armoede zal belanden. Hij toont noch met de neergelegde verklaring betreffende zijn werkloosheid noch met enig ander begin van bewijs aan dat zijn politieke voorkeur voor Fatah een belemmering vormt om werk te vinden. Uit de verklaringen die hij daarover tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd, blijkt dat hij meerdere keren gesolliciteerd heeft bij overheidsinstanties maar telkens geweigerd werd, volgens hem onder meer omdat Hamas alles controleert in Gaza en de jobs wil geven aan mensen "*die van hun kant zijn*" (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 20 november 2019, p. 7). Deze uitleg kan evenwel niet verklaren waarom verzoeker niet op zelfstandige basis of in de privésector aan de slag zou kunnen. Verzoeker beperkt zich verder tot een loutere bewering waar hij in zijn verzoekschrift in aanvulling op de uiteenzetting van de feiten opmerkt dat gelet op zijn langdurige afwezigheid uit Gaza niemand hem nog zal willen aanwerven, vermits zijn vertrek op problemen zou wijzen en niemand er naar verlangt door Hamas in de gaten te worden gehouden. Verzoeker blijft in gebreke aannemelijk te maken dat hij voor zijn vertrek uit Gaza specifiek in de negatieve aandacht van Hamas stond of door Hamas zal worden gevisieerd bij terugkeer.

Waar verzoeker opmerkt dat het ouderlijk huis dient te worden hersteld en gerenoveerd maar dat deze werken bij gebrek aan middelen niet kunnen worden uitgevoerd, wijst de Raad erop dat nergens uit zijn verklaringen noch uit de stukken die hij voorlegt blijkt dat het huis in erbarmelijke staat verkeert of onbewoonbaar is. Dat water moet worden gekocht en elektriciteit slechts gedurende enkele uren per dag wordt voorzien is volgens verzoekers verklaringen te wijten aan het feit dat de infrastructuur aan de grens met Israël getroffen werd tijdens de oorlog van 2014. Deze problemen gelden voor iedereen in Gaza, zo stelde verzoeker, en bijgevolg mag ervan uitgegaan worden dat de bewoners manieren vinden om hiermee om te gaan en de ergste noden te lenigen (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 20 november 2019, p. 7).

Met de argumentatie in het verzoekschrift dat de bevolking van Gaza de laatste jaren ernstig verarmd is en dat een groot deel van de bevolking in armoede en zelfs extreme armoede leeft en de verwijzing in zijn aanvullende nota naar de impact van de *lockdown* ter bestrijding van de Covid-19-pandemie op het financieel vermogen van de bewoners van Gaza brengt verzoeker geen elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij persoonlijk het risico loopt om bij terugkeer naar Gaza in levensomstandigheden terecht te komen die zo precair zijn dat zij een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken. Ten overvloede herhaalt de Raad nog dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (*cf.* RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn aanvullende nota wat betreft zijn socio-economische situatie voor het overige beperkt tot argumenten waarvan hij niet aantoonde dat het nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en dat hij ze niet reeds kon aanbrengen in zijn verzoekschrift.

De Raad concludeert dat verzoeker geen concrete en pertinente argumenten aanbrengt op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en dat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoeker in Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften en dus een reëel risico loopt een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM te ondergaan.

2.3.4.2.2.3.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten of waardoor hij daarheen niet kan terugkeren.

2.3.4.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de commissaris-generaal op goede gronden een beslissing genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoeker om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft "*subsidiair*" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker kan blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat hij dus nog steeds als Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van "*alle relevante factoren*", die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (§§ 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten heeft meegenomen van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN